

et Senfyn, fom Lovgivningen allerede forfaavidt opfordrer til, fom jo de nu beftaaende Regler for Bøzelproceduren for den væsentligfte Del ere begrundede i dette Senfyn, faa at den Bøzelberetigede faafnart fom muligt kan naae at faae Dom. Jeg har ganfte viſt nogen Betænkeligheſt derved, idet jeg, fom jeg allerede antydede ved 1ſte Behandling, ikke er overbevist om, at der er nogen virkelig reel Grund til at beſtræbe fig for at tilveiebringe en hurtigere Behandling i Bøzelproceduren. Jeg har mine Tvivl om, hvorvidt der er Grund til faaledes at favorisere Bøzelproceduren yderligere, end den allerede er det efter Lovgivningen, fordi Bøzler nu ikke længere kunne beſtrages fom ſærlige Dokumenter, der bruges af Handlende eller i Handelsforhold, men ere blevne en ganfte vilkaarlig Form, hvori man efter Behag ikklæder et Gjøldsforhold, og fom bruges af andre Samfundsklaſſer end Handlende. Det er jo klart, at naar man aabner en Bøzelkreditor denne hurtige Udſigt til at faae Dom, vil man ogſaa i mange Tilfælde ſætte ham iſtand til at komme forud for andre Kreditorer i Henſeende til Fyldteſtgjørelſe overfor en Mand, der er inſolvent og ſtaar i Begreb med at gaa fallit. Sigeſom vor Lovgivning nu allerede har anerkjendt, at der ikke er Grund til at privilegere Bøzelfordringer i og for fig i Konkurstilfælde, har jeg ogſaa nogen Tvivl, om der egentlig er nogen Anledning til at favorisere Bøzelsfager yderligere, eller om man ikke derved vil i mange Tilfælde uden nogen egentlig i Sagens Natur liggende virkelig Grund forſtaffe den, der er i Beſiddelſe af Bøzel, Udgang til Dækning paa andre Kreditors Bekoſtning. Men, fom ſagt, det erkjender jeg, der kan være forſkjellige Meninger om, og jeg kan derfor henholde mig til, hvad jeg allerede ved 1ſte Behandling har yttret, at, forſaavidt en ſaadan Regel ſkulde finde Repraſentationens, baade dette og det andet Things Viſald, vil jeg heller ikke ſe nogen væſentlig Betænkeligheſt ved at gaa ind derpaa. Jeg finder det rigtigt, at den Sporſtelbeſtemmelſe, ſom indeholdes i andet Stykke af Ændringsforſlag Nr. 3, er bragt i Forſlag. Jeg betragter det nemlig finansielt taget ſom en Ting af ganfte overordentlig ringe Betydning for Statskaſſen, ligesom det ogſaa er en Ting af ganfte overordentlig ringe Betydning for de Embedsmænd, der endnu ere ſporſtelønnede. Man kan maatte ſige ſlet ingen Betydning, thi Forholdet er jo ikke det, at de ville faae diſſe Indtægter efter den nugjældende Ret, idet man efter den forfølger Bøzelsfager i den ordinære civile Proceſſes Former, og faaledes ikke betaler Mere end de ſædvanlige Gebyrer. Jeg betragter alſaa hele denne Sag for, fra et finantielt Standpunkt, at have ſaa overordentlig ringe Betydning, medens det iøvrigt er haardt for Bøzeldebitor, der maa betale Bøzler, ogſaa at ſkulle betale dette høiere, ſæregne Retſgebyr. Jeg finder derfor, at det er en Lettelſe, ſom man meget

godt kan indrømme. Hvad Ændringsforſlaget Nr. 4 angaar, da kan jeg hellerikke derimod finde nogen Indvending; navnlig er det jo klart, at, naar Ændringsforſlaget Nr. 3 vedtages, faa at alſaa Bøzelsfager blive Gjøſterretsſager, hvoraf Følgen er, at Forligsmægling ikke foretages ved Forligſeſkommiſſionen, men ved Retten ſelv, ſaa vil en Forligsmægling i Bøzelsfager kunne foregaa uden nogenſomhelſt Tidſpilde, og det vil maatte derfor hyppigere end nu kunne forekomme, at Parterne ere villige til at ſamtſkke i, at ſaadan Forligsprøve foregaa. Allerede nu maa jo Forreſten Forholdet ſiges at være ſaadan, at Forligsmægling i Bøzelsfager meget godt kan finde Steb, naar begge Parter dertil ere villige; thi der er Intet, der forhindrer Bøzelkreditor i at indfalde ſin Modpart til Forligsmægling, og forſaavidt Modparten frivillig møder, er der jo hellerikke Nogetſomhelſt i veien for, at Forligsmægling kan foregaa og Forlig affluttes. — Hvad Ændringsforſlagene til § 4 angaar, ſkal jeg dertil bemærke, at det efter min Mening jo har en meget ringe praktiſt Vigtighed, om de vedtages eller ikke. For mig ſtaar det faaledes, at de egenlig kun ere en Komplikation af den nugjældende Ret, en ny Giendommelighed, man ſætter til de beſtaaende Regler, og ſom alle Vedkommende ville have at rette fig efter for Fremtiden, uden at der i Grunden opnaas nogen Fordel derved, ſom har allermindſte praktiſke Betydning. Det Senfyn at tilveiebringe Lighed mellem Proceſsuren ved Sø- og Handelsretten og de øvrige Retter har efter min Mening meget ringe Betydning; thi Sø- og Handelsrettens Procedure er jo engang fuldſtændig forſkjellig fra den almindelige Procedure, og da man ikke kan tænke paa at overføre de øvrige meget vigtigere proceſſuelle Regler, der gjælde ved Sø- og Handelsretten, til de almindelige Retter, men det aldeles maa opgives at kunne tilveiebringe nogen almindelig Lighed, ſynes jeg, at det er kun af meget ringe Interelſe at tilveiebringe Lighed paa dette ene Punkt. Jeg kan derfor ikke ſkonne rettere, end at det, ſom ſagt, er en Komplikation af de beſtaaende Regler, der ikke retfærdiggjøres ved nogen dertil ſvarende praktiſt Nytte. Derfor ſer jeg helſt, at Ændringsforſlaget Nr. 5 ikke vedtages, men iøvrigt kan jeg, ſom ſagt, kun tilføie, at det er et overmaade ubetydeligt Spørgsmaal, ſom jo Ingen kan tillægge nogen afgjørende Vægt, hvad enten det afgjøres i den ene eller den anden Retning. — Ændringsforſlaget Nr. 6 maa jeg betragte ſom en ligefrem Følge af Ændringsforſlaget Nr. 5. — Hvad angaar Ændringsforſlaget til § 9, da betragter jeg det, ſom det egentlig indeholder af Nytt overfor Lovforſlaget, kun at være dette, at der i Ændringsforſlaget indſættes en udtrykkelig Udtalelſe om, hvorledes den Sikkerhed, ſom tages ved Fogedforretningen, ſkal være ſtillet ligeoverfor Uſtraffelſesreglerne i Tilfælde af Konkurs, medens dette